

Разбира се, че ние му разказахме всичко подробно.

— Ние мислѣхме, че Сърбия ще да захване бой съ турцитѣ и приготвявахме се да побунимъ народа, — рекохъ азъ.

Йоцо Наумовичъ (името на началника) ни прие твърде братски и разпита ни какво желаеме и де искаме да живѣеме. Азъ отговорихъ:

— Господинъ началникъ! Ние нищо не знаеме; каквото ни научи ваша милость, това ще и да направиме.

Началникътъ ми отговори:

— Брате! Вие имате право да живѣете въ Сърбия, дето искате: министерството ми е писало да ви приема добре и да ви настаня, дето желаете; но въ това сжщо време азъ трѣбва да ви кажа, че вие трѣбва да изберете такова едно мѣсто, което се намира 12 часове надалечъ отъ границата.

Като чухъ отъ началника тия думи, то го попитахъ:

— А де се намира сега Илия войвода изъ селата Малешово?

— Въ Крагуевацъ, — отговори той.

— Дайте ни паспортъ за Крагуевацъ, — рекохъ азъ.

Началникътъ нареди да ни се дадатъ паспорти и опрости се съ нази твърде приятелски.

8631
Дойдохме въ Крагуевацъ и намѣрихме Илия. Моитѣ другари отидоха въ Бѣлградъ, а азъ останахъ съ своя байрактаринъ Х. Димитра въ Крагуевацъ. Тука се опознахъ съ г. Цека, изъ Ломъ-паланка, и съ Коста войвода, изъ Влашко село. Г. Цеко ме заведе при началника, за да ме види, и азъ му разказахъ отде съмъ, защо съмъ дошелъ и пр.